

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 16

Parkland, Washington, 18de April 1902.

12te Aarg.

Den blide Tanke.

Tank, naar engang den Taage er forfunden,

Som der sig tænker over Livet ned,
Naar Dagen, evig klar er blit sprunden,

Og Lyd omstaalet høert af mine Fjed!

Tank, naar engang er løst hver jordiff Gaaed,

Bestaeret hvert „Dorfor?“ jeg grunded paa,

Men kunde ei med al min Grublen raade,

Tank, naar jeg Herrens Bet skal klart forstaa!

Tank, naar engang hver Hjertesorg er slasket,

Hver Bunde løgt, og sillet høert et Gavn,

Over Smertestaare viffet af, og Sufket,

Det hede, tvølt i Hjertstakendens Favn!

Tank, naar engang med vilddøffel Die,

Jeg h o m skal se, hvem der jeg troede paa!

Tank, naar jeg blit mit Ruz skal for ham høte,

Naar jeg med T a l skal for hans Raagn paa.

Tank, naar engang jeg uden Synd skal leve,

Over Tanke ren, hver Gjerning uden Bræk,

Naar aldrig jeg behøver mer at have Her Muligheden af en syndig Væst!

Tank, naar engang hvert Hjerte- haand, som knytted

Til Knekket, mig her i Støveds Vand,

Har Jordens Raar med Himmerrigt omhyet,

Og luet Sjælens adstille kon!

Tank, naar engang i Hjertens gylndne Sale

Jeg med den Ben jeg her paa Jordden fundt,

I Lyset om et evigt Liv skal tale
Og — om det Liv, der som en Trom forsaandt!

Du blide Tante! tal dit i mit Hjerte,
Over Gang mig Verden sølles lang og fluel!

Du jost skal dømppe hver en bitter Smerte

Og løfte Smilet gennem Taaren frem.

88. Israel ved Bjerget Sinai.

En syv Uger efter Udgangen af Egypten, altsaa ved Vrajs, kom Israel til Sinait Baten, der laa i den nordlige Bjerget Sinai. Der vilde Gud aabenbare sig for sit Folk paa en enestaaende Maade. Mose sig op til Gud paa Bjerget. Først gav Gud ved Moses Israels Beten et lystigt Lyse. Han mindede dem om, at han hidtil havde haaret dem paa Eruelinger og nu bragt dem til sig, til sit hellige Bjerget. Han forkyndte Israel, at han vilde gjøre dem til sit Gienomsjell, et kongeligt Prekestad, til et Folk af Prester, som tjener den levende Gud, til et kongeligt Folk, der overvinder de hedenske Folleslag. Men Israel skal ogsaa være et helligt Folk og lyde Herrens Stemme og holde hans Pakt. Dette Lyse gjælder i en endnu høiere Grad den nye Paktis Folk. Peter skriver til de kristne: „I er udvalgt Stagt, et kongeligt Prekestad, et Folk til Gienomsjell.“ 1 Petr. 2, 9. Kristus har gjort os til Konger og Prester for Gud. Nab. 1, 6. De kristne er Prester, overvinder Gud, underkøbler med Gud og er Konger paa Jorden, alle Hænder, Djancten, Verden og Synden er dem underlagte. Men de skal ogsaa være et helligt Folk og forkynde hans Lyder, som kaldte dem fra Mørket til sit underfulde Lyse.

Et høert nu videre om Forberedelsen

til Kongjningen. Israel skal hellige sig, vasse sine Klæder og være rebe til den tredie Dag. Moses gjorde paa Guds Befaling et Gjarde omkring Sinai Bjerget. Ingen skal sigge op paa Bjerget, ingen bygde frem til Herren. Den, som rørte ved Bjerget, skal dødes. Israel var endnu et sandigt, urent Folk. Og Synderne kan ikke, saaledes som de er, træde frem for den hellige Gud.

Paa den tredie Dag kom Herren med Lorden og Lyd, i en Sky, med Røg og Ild og høert Beskjæft med paa Bjerget Sinai og kaldte Moses til sig. Ja, med mange tusende hellige sig Herren med paa Sinai Bjerget. 3 Mos. 23, 2. Under Engles Beskjæft modtog Israel Loven. Ap. Gj. 7, 53. Loven er beskjæft af Engle ved en Høiers Haand. Gal. 3, 10. Loven er hellig, Hænderingen af Guds hellige, uforsanderlige Vilde. Apostelen skriver til de kristne: „I er ikke komne til et Bjerget, som gribs med Hænder, som er antændt af Ild, og til Røsten og Rækte og Ild og til Vafans Ryd og til Ords Røst, hvorom de, der høerte den, bad, at Tølen ikke mere maatte ste til dem. Men I er komne til Høns Bjerget og til den levende Guds Stod, til det himmelle Jerusalem og til Gud, alles Dommer og til den nye Paktis Høder, Jesus, og til Beskjæftens Blod, som viler bedre end Abeld.“ Hebr. 12, 18-24.

Santroens Væben.

Quoraf kommer det, at vore Dages Kristnere har det saa overmaade traølt med at hælde alle kristne ud som Høller? Quoraf høvler de vantro med jandens Høstfærdighed ved, at der er en saa Høngde sandheds i Verden? De h d jo meget hørt, at Kristnen indholder den sandeste Dem over af Gienomsjellighed og at Kristnen har isgjæstede lært, at nogen vinder det ringeste ved at lalde sig kristen. Quoraf

kommer saa de vantro altid tilbage til de mange sandheds? Fordi det eneste store Væbn for Kristendommens Ufaandhed vilde være, at den ikke mere bestikke sig som Høstfærd og Høstfærdens Røgt i noget Høstfærdens Ly. Skal den vantro Høstfærd være vid i sin Sag, saa man kan have godgjort, at Kristendommen ikke fornaar at rense Høstfærd fra Skyd, at glue Høst i Samvittigheden og at tilfredsstillende Høstfærd indbringe Nitroa, men man kan frembringe Høstfærd, der vil høvde af sig selv, efter høvret som det ikke længere vilde nogen Høstfærd at være kristen.

Quoraf kommer det, at Høstfærdens aldrig bliver høvde med at samle Høstfærd med den hellige Kristendomm? De fortæller os, at de er saa viffe paa denne Kristendomm Umulighed; den skal stride mod Naturvidenskab, Høstfærd, Høstfærd, ja med al Høstfærd og Høstfærd. De fremfører som mange Høstfærd derfor, at det høvde synes at maatte være nol, og dog fortæller de det med høvret Høstfærd, hver Gang de finder en ny Grund til at høvde; om de end har 108 Grunde, glæder de sig alligevel, naar de finder den 99de. Quoraf kommer denne Umulighed? Jo, Høstfærd bliver aldrig vid i sin Sag, saalange der er Tegn til, at Kristnen lever i Høstfærd. Indtil den Dag opvinder, og det sker aldrig, da Kristni Høstfærd ser sig bedrogne af ham, som høvde at være med dem alle Dage indtil Høstfærdens Ende, med Høstfærd Høstfærd: strøde med at samle Høstfærd, som de mener skal høvde Høstfærd de Kristni Tro. Saalange der er Kristnen i Verden, høvde Høstfærd til Høstfærd. Det vilde i Sandhed høvde ikke være godt for os, om det var anderledes. Thi fornaar de ikke Troen længere at egge Høstfærd til Høstfærd, vilde det være et Høstfærd høvde os, at Høstfærd ikke længere havde nogen Høstfærd i Verden, som h høvde som høvde, at dens Høstfærd gik ind i Høstfærdens.

Tabt og gjenfunden.

(Fortællelse.)

Nu var Mart's kommet, Mart's i Aaret 1848. Albert var efterhaanden ganske helbredet.

Han var otter bleven kjøl og stærk, Linene var klare og lysende; i de nærværende Arme og Hænder følte han den gamle Kraft og længtes efter igjen at staa ved Anvolden og med vægtige Slag jvinge den tunge Smedehammer.

Men hans Hjerte og Sind var som forvandlet. Derfor havde han ogsaa ondt for at forlade Hedebyen. Der følte han sig som i en sikker Fredens Havn, og havde endnu ikke at styre sit Elskid ud i Havet, hvor saa mange Færet vendte.

Allerede ofte havde han spurgt sig selv: „Hvorledes skal jeg kunne undvære at høre den gamle, ærværdige Stemme, naar hun saa indtrængende taler om Guds Ord? — hvor vil jeg ikke høre Aften komme til at svinge Annas smukke Saltesang?“

Da trængte Tidens vægtige Bolgeslag ogsaa frem til det ensomme, stille Hus paa den flekviske Hede. Folket i Hertugdømmet rustede sig til Krig. Begejstring greb Folk og Land; baade gamle og unge blev redet med. Uden Overlæg og Beregning gik man i Kampen med en lidobbelst stærke og velrustet Hænder.

„Nu gaar det løs mod de Danske!“ med denne Efterretning var Josef kommet hjem fra den nordlig beliggende By Apenrade, hvorhen han havde bragt et Læs Torv med sine Olfet.

Han havde meget at fortælle om hvor urolige og oprørte Folk var; Byen var delt i to skarpt adskilte Partier; Husene var smykkede med blå-rød-hvide Faner; her tog han sin Que af; endog Josef, Torvbonden fra Heden, havde kastet Kofarke med Rationalkorvern. Baade Jægere, Studenter og Friskoler havde været i Byen, alle vel tilmode, fordi de skulde binde an mod de Danske; Eledvig-Hølsens Sangen blev sunget og spillet paa alle Gader og Torve.

Forundret hørte Kvinderne paa Beretningen; for dem var dette sjænt liggende, ubegribelige Ting. Men Alberts Line straalte ved den nye Efterretning. Hvor ofte havde han ikke sunget denne Sang! Hvor ofte havde han ikke disputeret sig ind i den heftigste Forbitelse mod Landets Fiende i Krohuse og paa Udsjævningssteder. Hvor mangt et Slagsmaal havde han

ikke haft med den fjendte Svende paa Bærskulene i de nordfleske Byer og labet dem føle, hvad et Par holdfæstede Kæber kunde udrette.

Straks besluttede hun at drage med i Krigen.

„Nu man jeg bort,“ sagde han, „straks isomorgen! Nu ved jeg, hvor jeg hører hen! og hvad jeg har at gøre! Ikke heller tør jeg længer falde eder til Byrde. I har gjort mere mod mig, end jeg nogenstunde kan gjengælde. Aldrig skal jeg forglemme det, — ja i Evigheden vil jeg først kunne sulte talle eder!“

Den gamle havde rændt sit stille, alvorlige Ansigt mod den unge Mand, og hendes Stemme havde, da hun svarede:

„Albert Færker, tal ikke om Lof! Du ved jo dog, det er den største Naade, Gud kan lade os nedersædes, naar vi kunne føre en forvildet og fortabt i Os; ikke blot til dette arme, lave jordiske Hus, nei, til det evige Rønne Faderhus beroppe med de mange Bølliger! Drag bort med Gud! jeg er trostlig; nu vil han lede og bevare dig paa alle dine Veje! Men drag endelig ikke i Krig! det er en vild, busende Strøm, og dens Vand er fuld af Blod og Synd! Den kunde rive dig bort og bringe dig i Fordærvelse. Min Son,“ bad den gamle og lagde sine magre Fingre sammen, „jeg beder dig drag ikke i Krigen!“

„Moder Anna,“ svarede han med stærkt rødrende Ansigt, „jeg har ofte spurgt mig selv, har tænkt og grublet ja jeg har varmt og inderlig bedt om, at Gud vilde vise mig den Vej, jeg skulde vandre for at sone Fættens Brøde, den mørke, forfærdelige Fortid! for at gøre godt hvad jeg har fundet! O, lad mig tale ud! jeg ved, hvad I vil sige. Ja, kun den ene har sonet, som ogsaa har vandret Rorsgang for mig. Det ved jeg vel! og aldrig, aldrig kunde jeg gøre godt igjen, hvad jeg har forbrudt. Men det staa klart for mig, at jeg endnu ikke har Ret til at være glad og lykkelig som andre; jeg tør ikke udstrække min Haand efter Livets bedste Gatte. Disse Lemmer, som jeg har givet til Sydens og Uretfærdighedens Tjeneste, maa jeg nu give til Retfærdighedens Brøden. Og om mit Blod skal flyde i denne Krig, — om en Kugle finder Veien til mit Hjerte, saa vil jeg trostlig dø og nemmelig tage den lægende Kalk af mit Guds Haand!“

Anna løstede sit sønede Hoved, Wi-

nene var faldet af Taarer og hun var meget bleg. „Lad ham gaa,“ sagde hun alvorlig, „det er den rette Veil!“ Derpaa stod hun op og gik stille ud.

Lidt næste Morgen fulgte Josef og Anna deres Gæst henover Heden. Under det lange Vinterophold var han blevet dem alle kjær. Josef vilde gaa med hen til Vandveien, der fører mod Syd. Anna blev tilbage ved Foden af Høien og steg efter en kort Afted og et varmt Haandtryk op paa den graa Sten for at se efter de to Vandringemænd. Hun havde kæmpet for at bringe sit Hjerte til Ro, for at holde sine Taarer tilbage. Nu brød de frem, og hullende sad Pigen der. Men med ufravendt Blik saa hun efter de bortdragende. Hun ved det, det er sidste Gang. Der gaar ligesom et dybt Rist gennem hendes Hjerte og hendes Liv! Fortiden stiger ned i Graven og vil aldrig vende tilbage igjen! og Fremtiden? — hun spørger — og finder intet Svar.

Hvor let og stærkt han skrider frem! hvor slank og kraftig er ikke hans Skitelse! hvor den friske Morgenind lever med hans mørke, trøllede Haar! — Nu vender han sig endnu engang, — han ser Anna oppe paa Høien, — han svinger Hatten! Hun løfter endnu engang Haanden til en lille Vils! — de sjerne sig mere og mere! snart forsvinde de for hendes Blik ved en Jordhugning af Sletten, snart dukke de op igjen! altid fjernere, altid udeligere! til sidst er alt forbi!

Er da Heden ble et endnu mere trist end før? Er Vinden saa kald? En Kulde gaar svingende gennem alle hendes Lemmer, h.e ind i Hjertet? — er Stjerne paa den mørke Himmel virkelig saa graa og tunge?

Anna lægger Haenderne for sit Ansigt. Nu staa: atter for hendes indre Die, den Afted, hun oplevede hjemme. Den gamle med de blinde Line i stille Graad, — den smukke, mandige Jærling ved hendes Fodder, med Haenderne foldede over hendes Knæ; — hvorledes kan med taarefulde Line dybt og tak en vellyst havde ført paa hende og bedet, at hun vilde velsigne ham; — hvorledes hun der paa havde lagt sine gamle, skjælvende Hænder fast paa hans Hoved, som saa sønket i hendes Skød, og sagt: „Herren har velsignet din Udgang, han vil ogsaa velsigne din Ugang! Han vil befale sine Engle om dig, at du ikke skal støde din Kød paa nogen Sten! Amen!“

Amen! sukede den grædende Pige

paa Stenen sagte den for sig. Efterhaanden allude det i hendes Sjæl, og hun vendte hjem til den sorgelige Dags ensformige Arbejde.

Efter en Stunds Forløb kom Josef tilbage og bragte den sidste Hilsen. Anna skulde han give et Solofors; han kunde ikke sels bede hende derom, havde Albert sagt, men hun maatte bære det paa sit Bryst som en Gjenbring om ham.

Da nikkede den gamle og sagde sagte: „det er ogsaa en Forsoning.“

Fra nu af stod Anna daglig paa den grønne Gravhøi og saa henover til Vandveien, der hvid og tydelig skilte sig fra den mørkere Omgivelse i den blaa Hede.

Der var Liv og Rørelse paa denne Bri i hine Mart'sdage 1848. Lange Bogværter, Heste og Nyttere, Soldater og Friskoler drog nordover. Annas ujadonlig skarpe Ole kunde adskille de marscherendes Farter og Særligheder. De mørke Toner fra Musikken naaede, baaret af Vinden, til hendes Øren. En dump Rullen af Kanoner og Munitionsvogne brønde henover mod hende.

I de første Dage efter Alberts Vortgang drog alt mod Nord. Derpaa gik Lydene atter indover. Man havde endog hørt Skudning over fra den nærmeste Fjord, ved hvilken Byen Apenrade ligger. Forts.

Land til Salgs.

Paa Whitby Island, nær Esen, hvor en Del avulle allerede har købt sig. Landet er godt og sælges i Lotter paa 10 eller 20 Acres fra \$10 til \$15 pr. Acre.

Fra Seattle tager man Steamet Fairhaven, som afgaar fra Galtberghs Dock foot of Madison St., og siger af i Utsalaby eller Owl Harbor.

R. R. Lien,

Utsalaby,

Wash.

Lutherist Pilgrim Hus

No. 8 State St., New York.

Reverende Hus ved det nye Sanktjohannes for Kongens og Børns Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor G. Peterken, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og naar Emigranterne bli med Raad og Raad.

Helt som tidligere fra Utsal, hører med Belt Line Street over Nør til Utsal.

PACIFIC HEROLD,

Udvalgt af
Pac. Luth. Univ. Ass'n.

udkommer hver
FREDAG.

REV. B. HARSTAD, Redaktør.
assisteret af

Rev. J. Johansen,
Rev. O. Holden,
Rev. M. Christenson.

Abonnements-Vilkaar:

Et Aar.....50 Cts
Seks Maanedes.....75 Cts
Et Europe. pr. Aar.....75 Cts
Adresso: PARKLAND, WASH.

Merk:

Alt vedrørende Bladet sendes til Pacific Luth. University Wsh'n., Parkland, Wash.

Glem ikke at sende Betaling. Send den helst i Money order eller lag Oct. i Eslo i Brevet.

En eller To Cents Frimærker modtages ogsaa. Men Frimærker paa 5 eller 10 Cts. kan vi ikke bruge.

Korte Meddelelser fra skandinaviske Settlementer og Menigheder modtages med Tak.

Besvimelses-

Anfald.

bever altid paa et svageligt Hjerte. Der er gjæret Væden eller uregelmæssig Bevægelse for eller efter samt ubehageligheden en Smerte i den venstre Side, en kvælende Børnemæsse samt Rørtænderhed. Saa snart et Hjerte der behandles straks for Sygdommen griber formaget om sig. Hjertesygdom kan helbrede sig som nogen anden Sygdom, naar den toges i Tide.

„Jeg var udsat for Besvimelsesanfald og har mange Gange faldet paa Gaden. Jeg har ofte været nødt til at sætte mig ned for at undgaa et fald. Da Søgerne ikke kunde helbrede mig tog jeg Dr. Miles' Heart Cure og blev fuldstændig helbredt.“

Charles D. Randall,
Glenville, N. Y.

DR. MILES'

Heart Cure

er især stillet til at helbrede alle Hjerter-
mæssigheder i Hjertets Bevægelse.
Sælges af Apotekerne under Garanti.

Dr. Miles Medical Co.,

ELKHART, IND.

Oregon Specialkonferens møder i Astoria.

„Bedre sent end aldrig“ er antrent det eneste, som undskylder, at følgende beretning kommer ind i bladet en måned senere end den egentlig skulde.

Som besjæftiget møde Oregon special konferens i Astoria hos under-
tegnede Tirsdag den 4de Mars og de to følgende dage.

For konferens er vistnok ikke saa stor, men der er ikke flere, som godt kan komme sammen med os uden at rejse-udgifterne vilde blive forholdsvis store. Dog er det til stor bygge, besættelse og opmuntning, at vi tre kommer sammen, og det er nok ønske og haab, at en sjerde snart maatte komme os til hjælp.

Som besjæftiget blev i konferensen tre referater behandlet: „Prestens sygebesøg“ ved Past. Pedersen, „Den bibelske maade at indsamle penge til kristelige gjøremaal“ ved Past. Hagoes og „Presten som missionær“ ved undertegnede.

I sit referat over prestens sygebesøg fremholdt Past. Pedersen, at en Herrens tjener skal altid og allevegne ved Guds ord søge at frelse alle og hver enkelt af sine søgne børn og hvor anledning gives ogsaa andre, og i al sin forfald aldrig glemme et haar er prest og sjælesorger; at naar et efter prædiken er sygebesøg det vigtigste af prestens gjerning; at presten skal besøge alle syge som hører med til hans Parochi, ligemeget, hvor ael og fjernt som deres sygdom maatte være; at det vistnok er alles pligt at budjende presten, naar noget er sgu, men forsamles dette, har han dog ikke ventet indtil han bliver budjend, hold et sygeboomsstykke kommer til hans Kundskab, men gaa og besøge den syge enten det er et barn eller en voksen; at det er prestens maal ved sine sygebesøg, at se den syge til en sund og levende tro paa Jesus derved, at den uobehjælpelige overbevises om sin synd og formanes til at søge frelse i Jesu blod og derved at den behjælpelige og troende trofæ og vil des ved at hævnes til Guds Høje naade i Kristus Jesus; at presten har i sin sygebesøg som i al sin forfald, storlig lade sig lede af menneskesigt eller mennesk gunst, men alene af sin ansvar ligesoverfor Gud.

Past. Hagoes oplæste et referat over: „Den bibelske maade at samle penge til kristelige gjøremaal.“ Der blev fremholdt i denne forbindelse af referenten og andre, at det er Guds vilje ifølge hans

egne ord, at vi skal tilbage til kristelige skema ved at de frivillige bidrag, thi vi har jo saet alt af Gud, som en ufortjent gave, og da skal vi heller ikke undse os for at give ham ialfald en del tilbage igjen uden godtgørelse, naar Herren kræver det. Det blev ogsaa fremhævet at alle disse udmødens foranstaltninger til indsamling af penge for kirken, hvorved man paa forskellige underfundige maader søgte at faa fat i folks penge, saafom ved lotterispil, ved at tale til folks ærefuge forsængelighed og nydeljeshed, ikke blot mangiede grund eller begrundning i Guds ord, men var ligesom i mod Guds ord og derfor syndige.

Undertegnede oplæste et referat over: „Presten som missionær.“ Som ledetraad til videre forhandling fremlaegtes to spørgemaal, nemlig:

1. Blandt hvem skal presten drive sit missionsarbejde?

2. Paa hvilke maade skal presten drive sit missionsarbejde?

Til paa et en gængs følgende svar:

a) Paa skal drive sit missionsarbejde blandt de nomadiske, syge og lidende inden selve menigheden.

b) Blandt dem, som staar udenfor, men er b. f. d. i menighedens umiddelbare omgivelser.

c) Blandt dem, som findes paa andre steder i menighedens nærliggende strog.

Et punkt 2 gaves følgende svar: Presten skal missionere:

a) Ved sin indholdsrige, alvorlige og velordnede prædiken.

b) Ved sit personlige, hellige og blivende væsen.

c) Ved at opfordre og indbyde folk til stiftning af besøge gudstjenesten, samt deltage i kristne gjøremaal.

d) Ved broderlig straf og tilretteværing.

e) Ved at drage udenforstaaende ind i menigheden og tilfide menigheder der, hvor der ikke er nogen.

Det blev besluttet at indsende til missionskomiteen begjæring om at faa en missionsprest ansat i Oregon, da der var mangfoldige steder, som ikke kunde faa den tilstrækkelige betjening under de nærværende forhold. Det blev besluttet at holde næste konferens i Portland engang til høsten, og til behandling i menigheden blev besluttet som tema: „Konfessionen.“

Under konferensens møde i Astoria blev der holdt to samtale møder med menigheden, et Tirsdags aften over: „Besjættelsen af at tilhøre en kristen

menighed,“ indledet ved Past. Pedersen. Dette grundige indlæg i denne sag vil vistnok mange læse med stor interesse og nytte, og derfor vil det komme i „Herold.“

Torsdag eftermiddag holdtes efter samtale møde med menigheden over: „Besjættelsen af at gaa til Herrens bord,“ indledet ved Past. Hagoes. Der blev fornemmelig lagt vægt paa disse to ting:

1. Hvorfor man har saadan besjættelse af at gaa til Herrens bord.

2. Hvorledes man skal gaa til Herrens bord for at faa denne besjættelse. Torsdags aften holdtes norsk gudstjeneste med altesang.

O. M. Holden,
Sekretær.

Paa grund af, at jeg maa gaa til østen, har jeg besluttet at stanse med min skoforretning i Tacoma.

Alle som ønsker rigtig gode sko eller støvler meget billigt kan faa dem her.

Alt jeg har maa sælges
S. OLSEN,
109 Tacoma Ave., Tacoma, Wn

Netop Ankommet.
Et Stort Udvalg
— Af —
Skolebøger, Bibles, Salmebøger
„Hymnbooks“ og andre Bøger
stiftede til Julegaver osv.

WISSELL AND ECKBERG,
Stationers & Booksellers
1308 Pacific Ave.
TACOMA, WASH.

**Drs. ROBERTS, DORRER
AND RAWLINGS**
DENTISTS
Crown and Bridge Work a Speciality
1156 Pacific Ave. Tel. Red 490
TACOMA, Wn.

Parkland-Nyheder.

Gamle Mrs. Niseland har i den senere Tid været meget syg.

+++

Mr. A. S. Nolden og hans næstældste Søn Adolph besøgte for en Tid siden gamle besjænte i Parkland.

+++

Mrs. Hartman fra British Columbia har besøgt sig i Parkland og agter at bojætte sig her.

+++

J. R. Strandsen er nu flyttet til Woodvale, og Einland er igjen flyttet tilbage til sit gamle hjem.

+++

Mrs. Ward fra Alaska er her paa et kort Besøg for at se til sine Børn, som er hos Mrs. Christensen.

+++

Mr. M. Nathan fra Victoria, B. C., en af Stolors forrige Disciple, besøgte Parkland i Forhøringen af Ugen.

+++

En Ven af Stolen, som ønsker at bestå Socialisme for en god Sag, har nylig kjøbt Stolen 40 Acres. Det er en stor Gave.

+++

Mrs. Johnson med Familie og Mrs. Leonardson fra Minnesota er i Besøg hos Ole Olson; de agter at staa sig ned her i Parkland.

+++

Kapt. W. Dixon og Hustru fra Oakland, Cal., besøgte Prestegaarden sidste Søndag. Han koster Lumber i Port Gamble ca. 30 Mil fra Tacoma.

+++

Vi har nu godt Vel med varmt Solkin. Frukttrærne flyder Knopper, og Bøll er nu paa det varmeste færdige med alt, som skal sones og plantes.

+++

Missionær Birksrud besøgte os sidste Søndag paa Gjennemreise til Chicago. Han er hjemkaldt fra Missionen i Japan paa Grund af Sygdom i Familien.

+++

Ole Eldem fra Minnesota har været herude en liden Maaneders Tid og arbeidet paa en Sogmølle; han er nu hos L. Glesien og ligger syg af Lungebetændelse.

Fra andre Kanter.

Vi hører at Konget om Færd i Syd Afrika holder paa Sundhed.

+++

Et Dampskib afgik nylig til Alaska med en Ladning af to hundrede Tons Dynamit.

+++

Mr. Daniels fra Crookston, Minn. har kjøbt en Farm nær Weismanns 5 Mil nord for Minota, Pastor Nisens Kald. Den herværende Menighed glæder sig ved denne Tilværelse.

+++

Der var fest og tyve Oceanisk i Tacoma paa en Dag i forrige Uge, enten med Bøll eller for at løste. Tacoma spiller en vigtig Rolle som Handelsstad paa Grund af sin fortrinlige Haven.

+++

Miss Stone, som var Missionær i Tyrkiet og blev holdt i fangetvangelse, er nu atter paa hjemlig Grund; men hun siger, at hun har Lust til at reise tilbage til Tyrkiet for endnu om muligt, at omvende nogle arme Beduinger til Troen paa sin Frelser.

En forstandig Tjener.

I 1855 blev Whitehead sendt til Sverige som Cromwells Gesant. Naturligvis var han stude reise, tilbragte han i Hørsholm. Naturligvis var Stormfald, og Whitehead kunde ikke saa leve, da han kom til at tænke paa den Forretning, som de skede i England paa den Tid. En forstandig Tjener, som saa i en Seng ved Siden af, saade, da han saa, at hans Herre ikke fik sove: „Undskyld, min Herre, men kan jeg saa gjøre et Spørgsmaal?“

„Naturligvis.“

„Tror De ikke, Herre, at Gud styrer Verden meget godt, for De kom til den?“

„Høen Tøst.“

„Og tror De ikke, at han vil spare den ligesaa godt, naar De gaar ud af den?“

„Jo.“

„Undskyld mig, men tror De ikke, at De da trygt kan overlade det til ham at styre Verden, medens De er i den?“

Whitehead kunde intet Svar give paa dette Spørgsmaal, vendte sig om og kaldt snart isøvn.

Min Gut.

Han blev sendt til Høen paa Skole. Det lød at lige Færd; men det skulde jo saa være, og saa gik det ogsaa. Skole, et sandt forældret Færd bare for et hilst Kar, der er jo ingenting imod — — —

Vi havde holdt vor Morgenandagt og særlig bedet for ham, at han maatte blive bedrevet fra alt ondt og fra al Vantro og Fordærvelse i den store By. Og saa reiste han, og Karene gik det ene efter det andet.

Han — o, hvorledes skal jeg saa sige det? Naar var det, vi beundrede at lægge Mærke til, at Gatten var bleven saa forandret? Naar han kom hjem i Ferietid, saa der som et Sker over hans Blik, og han saa sig ikke mere barnlig og freidig i Dinene. Var det en Sorg, som trængte ham, eller var han bleven smittet af Sydens forpestede Kænder? Var han draget med ind i den smudsige Strøm, som har truet med sig saamange Barnefærd?

Ja min Gut var død, sandelig død. Kammerterne havde læst af ham — sandelig var det begyndt — de havde læst af ham, sa. de han var saa usidende om alle de Ting, som en Gut endelig maatte vide i vore Dage. De havde læst ham „et Gudsord fra Landet,“ en sandelig Vished, og saa havde de læst ham Bøger og Blade, som var „gode til at saa Færd af“ — saa havde de sagt. Og han havde læst og drillet Gatten i sig.

Forhandelse over disse Bøger! Ikke over Kammerterne; de er selv forfærd, ligesom Gatten min blev forfærd. Men Forhandelse over Bøgerne, over hele de andre lidelige og hvide de Sump, som endog dober at kalde sig Skjønlitteratur. Forhandelse over alle de Blade og Skrifter, som i denne gudløse Tid forpester Lusten og fordærver saamange unge.

„Den, som forærer en af disse smaa, som tror paa mig, ham var det bedre, at der var dømt en Støllesten om hans Hals, og han var kastet i Davids Dø.“ Min Gut var en af disse smaa; og hvormange af disse smaa er det ikke saa t, som det vil ham? De skal høre Storm alle de, som nu saar Blod, en Storm af Forbønder fra alle de forfærdte Mennekkellin. Vi, gib jeg dog havde siet dig da som liden Gut; da havde jeg vist, hvor du var, siller og freid. O, Herre, Herre, naar ham tilbage, vind ham igjen, overtal ham og overvind ham ved din utværdige Rjærklighed og Troalmodighed!

Mærk!

Gæver til Parkland Lutherske Barnehuset bedes nu sendt til Post. L. La fra Parkland, Wash., der er Barnehusets Kassefører, Arbeidsfører, som før, til Mr. G. O. Griffon.

Chf. Lønsch,
Sekretær.

The . . . .
Illustrated Home Journal.
Published twice a Month.

Besides many excellent Illustrations it contains Stories, Biographies, descriptions of Travels, articles on Natural History, etc., etc.

Price only \$1. per year.
Reliable agents wanted all over the United States.

Address all correspondence to
Louis Lange Pub. Co.,
St. Louis, Mo.

DR. J. L. RYNNING,
FRENCH BLOCK, CORNER OF
18TH AND PACIFIC AVE.
OFFICE HOURS: 2 TO 4 P. M.
SUNDAYS AND EVENINGS BY
APPOINTMENT.
TEL. OFFICE BLACK 1721.
RES. BOURBON 41.

TACOMA, WASH.

EDWIN R. RAY

PRINTER

113 THIRTEENTH ST

TEL. MAIN 235 TACOMA

50 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

THIRD CLASS DESIGNS
COPYRIGHTS &c.

Any one sending a sketch and description may readily ascertain our opinion, free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. Illustrated on Patent Book free. Address Munn & Co. for receiving patents. Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, \$5 a year in advance. Sold by all newsdealers.

MUNN & Co., 231 Broadway, New York
Branch Office, 511 F St., Washington, D. C.